

บทที่ 14 ทฤษฎีเงินตรา

แนวความคิดเรื่องเงินตราในสมัยแรก

แนวความคิดเรื่องเงินตราของนักปรัชญาและนักศาสนาในสมัยแรกนั้นมีแนวความคิดแบ่งออกเป็นสองกลุ่มคือ กลุ่มที่มีแนวความคิดเรื่องเงินตราไปทางด้านศีลธรรม กับกลุ่มที่เห็นว่าเงินมีความสำคัญต่อเศรษฐกิจและเป็นสื่อกลางของการแลกเปลี่ยน ในกลุ่มแรกนั้นได้รับแนวความคิดมาจากบทบัญญัติของศาสนาต่าง ๆ เช่น ในบทบัญญัติของโมเสกซึ่งห้ามการให้กู้ยืมเงินหรือวัตถุอื่น ๆ โดยคิดดอกเบี้ย แต่มีข้อยกเว้นถ้าให้กู้ยืมเงินด้วยความเมตตาแก่คนจนหรือให้กู้เงินแก่ชาวต่างประเทศ นอกจากนี้ในศาสนาฮีบรูยังถือว่าหนี้สินทั้งหลายจะยกเลิกทุก ๆ ปี ซึ่งคำสอนนี้ถือว่าลูกหนี้ควรได้รับการปลดปล่อยจากภาระต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นเนื่องจากโชคร้ายในอดีตในกลุ่มหลังนั้นมีความคิดเห็นไปถึงความสำคัญของเงินที่มีต่อเศรษฐกิจ ซึ่งต่อมาความคิดเหล่านี้ได้พัฒนาเป็นทฤษฎีเงินตราและทฤษฎีดอกเบี้ย

Aristotle

Aristotle คิดว่าเงินไม่ได้เกิดขึ้นตามธรรมชาติเพื่อสนองความต้องการของมนุษย์ แต่เกิดขึ้นโดยกฎหมายหรือข้อตกลง เงินนั้นสร้างขึ้นมาเพื่อความสะดวกในการแลกเปลี่ยนสินค้า

ระหว่างประเทศ ซึ่งการแลกของกับของใช้ไม่ได้ผล ในตอนแรกนั้นอาจจะใช้สินค้าจำเป็น บางประการเป็นเงิน และต่อมาจึงใช้เหรียญซึ่งประทับตราแทนเงิน เขาเห็นว่าเงินกับความมั่งคั่ง นั้นแตกต่างกัน เพราะถ้ามีการใช้เงินชนิดใหม่แทนเงินชนิดเก่าก็ไร้ค่า นอกจากนี้เงินยังไม่สามารถสนองความต้องการของมนุษย์ได้โดยทันที

Aristotle มองเห็นแต่เพียงว่าเงินเป็นสื่อกลางของการแลกเปลี่ยนและตัววัดมูลค่า เท่านั้น เขามองไม่เห็นทางด้านผลผลิตของเงิน ดังนั้นเขาจึงเห็นว่าเงินนั้นไม่สามารถที่จะผลิตเงินขึ้นมาได้ การให้กู้ยืมเงินโดยคิดดอกเบี้ยจึงเป็นสิ่งที่ชั่วร้าย การที่เขามีแนวคิดเช่นนี้ก็เนื่องจากในสมัยนั้นการเศรษฐกิจในกรุงเอเธนส์ไม่มีการสะสมทุน และเงินที่ให้กู้ยืมกันก็นำไปใช้เพื่อการบริโภคมากกว่าที่จะนำไปลงทุนเพื่อก่อให้เกิดผลผลิต ดังนั้นเขาจึงมองไม่เห็นทัศนะทางด้านผลผลิตของเงินตรา

แนวความคิดของพวกโรมัน

พวกโรมันมีความเห็นว่าเงินเป็นสื่อกลางของการแลกเปลี่ยนซึ่งมีความสำคัญทางเศรษฐกิจ นอกจากนี้เขายังเห็นว่าเงินก็เหมือนกับสินค้าอื่น ๆ ซึ่งมีมูลค่าที่เปลี่ยนแปลงได้และไม่มีข้อจำกัดทางกฎหมายของพวกโรมันในสมัยแรก ๆ ห้ามการกู้ยืมเงินโดยคิดดอกเบี้ย แต่ต่อมามีกฎหมายกำหนดอัตราดอกเบี้ย แต่ห้ามการคิดดอกเบี้ยอย่างขูดรีด ในปี 357 B.C. อัตราดอกเบี้ยคิดร้อยละสิบ และต่อมาในปี 347 B.C. คิดร้อยละห้า อีกห้าปีต่อมามีกฎหมายห้ามการคิดดอกเบี้ย แต่เมื่อการค้าเจริญขึ้นการกู้ยืมเงินมีมากขึ้นจึงมีการคิดดอกเบี้ยอยู่ระหว่าง 4 ถึง 8 เปอร์เซ็นต์ การกู้ยืมเงินในอัตราต่ำและนำไปให้ผู้อื่นกู้ต่อในต่างเมืองจึงเกิดมากขึ้น จนในที่สุดได้มีการกำหนดดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 4 ถึง 8 แต่กฎหมายนี้ก็ไม่มีผลบังคับในทางปฏิบัติอย่างไร

ยุคกลาง ในสมัยกลางถือว่าการให้กู้ยืมเงินโดยคิดดอกเบี้ยเป็นการขูดรีด นอกจากนี้ยังถือว่าการขายของในราคาที่สูงกว่าราคายุติธรรมก็คือเป็นการขูดรีดและไม่ยุติธรรมในสมัยแรก ๆ (326 A.D.) การคิดดอกเบี้ยหรือขายเกินราคานั้นถูกห้ามแต่เฉพาะนักบวชเท่านั้น แต่ต่อมาห้ามพวกฆราวาสด้วยและในที่สุดจึงถือว่าเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย การขูดรีดนี้มีนักปรัชญาและนักศาสนาเขียนเอาไว้ว่าจะยกให้เห็นได้คือ

1. บทบัญญัติในศาสนาต่าง ๆ เช่น บทบัญญัติของโมเสสซึ่งห้ามไม่ให้กู้ยืมเงินโดยคิดดอกเบี้ย

2. Aristotle กล่าวว่าเงินไม่สามารถผลิตเงินขึ้นมาได้ดังนั้นการกู้ยืมเงินโดยคิดดอกเบี้ยจึงไม่ยุติธรรม

3. จากข้อที่สอง การจ่ายผลตอบแทนให้กับเงินเป็นการจ่ายให้กับเวลา แต่เวลาเป็นสมบัติของทุก ๆ คนและเป็นของพระเจ้า

4. เงินเป็นสิ่งที่บริโภคได้ตามที่มีกฎหมายกำหนดไว้ และเงินจะไม่ถูกใช้ไปในลักษณะที่แตกต่างไปจากนี้ เงินจะไม่สามารถแยกจากผู้เป็นเจ้าของเงินได้ ดังนั้น การให้ยืมคือการโอนความเป็นเจ้าของและการเรียกร้องจากการให้ยืมเงินนั้นเป็นการไม่ยุติธรรม

เพื่อพิจารณาถึงมูลค่าของเงิน การเจริญเติบโตของอุตสาหกรรมและการแลกเปลี่ยนนำมาซึ่งการพัฒนาแนวความคิดเรื่องมูลค่าของเงิน Aquinas ยอมรับว่าการให้กู้ยืมเงินก่อให้เกิดความสูญเสียหรือเสียโอกาสที่จะได้กำไร ความสูญเสียนั้นอาจจะเรียกได้จากผู้ยืมเงิน นอกจากนี้ไม่มีข้อห้ามสำหรับการขายสินค้าเชื่อในราคาที่สูงกว่าขายเงินสด ในระยะต่อมามีการตั้งธนาคารเกิดขึ้นทำให้เกิดความคิดดอกเบี้ยเงินฝากขึ้น

Nicole Oresme (1320-1382) Oresme เป็นนักเขียนในศตวรรษที่สิบสี่ หนังสือที่มีชื่อเสียงของเขา Treatise on the First Invention of Money เขาได้กล่าวถึงความแตกต่างระหว่างความมั่งคั่งตามธรรมชาติและความมั่งคั่งแปลกปลอม เขาเห็นว่าเงินคือความมั่งคั่งแปลกปลอม เพราะเงินไม่สามารถที่จะให้ความพึงพอใจต่อมนุษย์โดยตรงได้ มันเป็นเพียงสื่อกลางของการแลกเปลี่ยน ความมั่งคั่งตามธรรมชาติ เงินไม่จำเป็นที่จะต้องมียุทธวิธีในตัวของมันเองแต่มันจะต้องมีลักษณะสี่ประการคือ

1. จะต้องหายาก
2. จะต้องมียุทธวิธีเหมือน ๆ กัน
3. สูญสลายได้ยาก และ
4. มูลค่าของมันจะต้องมีค่ามากกว่าน้ำหนัก

ในหนังสือของเขาส่วนใหญ่ได้กล่าวถึงผลเสียจากการเปลี่ยนแปลงมูลค่าของเงิน เขาเห็นว่า การเปลี่ยนแปลงมูลค่าของเงินจะกระทำได้อีกแต่ในกรณีที่มีความจำเป็นจริง ๆ และการเปลี่ยนแปลงนั้นจะต้องมีประโยชน์ต่อประชาชนโดยส่วนรวม Oresme ได้กล่าวถึงการเปลี่ยนแปลงมูลค่าของเงินอาจกระทำได้อีก 5 ลักษณะ คือ

1. เปลี่ยนแบบของเงินตรา

2. เปลี่ยนอัตราส่วนผสมของโลหะมีค่า
3. เปลี่ยนราคาของเงินตรา เช่นเรียกเงิน 5 บาท เป็นเงิน 10 บาท
4. เปลี่ยนน้ำหนักและ
5. เปลี่ยนโลหะที่ใช้ทำเงิน

การเปลี่ยนแปลงทั้ง 5 ชนิดนี้จะกระทำไม่ได้เพราะจะมีผลเสียต่อประชาชนส่วนรวม เช่น การเรียกเงิน 5 บาท เป็นเงิน 10 บาท จะทำให้สินค้ามีราคาสูงขึ้น หรือการลดน้ำหนักของโลหะลงจะเป็นการต่อประชาชนที่ถือเงินไว้ นอกจากนี้เขายังกล่าวถึงกฎของเกรแฮม (Gresham's law) ซึ่งเขากล่าวไว้ก่อนเกรแฮมถึง 200 ปี เขากล่าวว่าการที่เงินแล้วใส่เงินดีออกไปนอกประเทศนั้นจะทำให้ดลหะทองและเงินออกนอกประเทศหมด ซึ่งจะทำให้ราคาสินค้าสูงขึ้น

Oresme เป็นนักเขียนคนแรกที่กล่าวถึงการจัดการเงินตราอย่างผิด ๆ ข้อเขียนของเขาไม่มีผู้สนใจอยู่ถึง 100 ปี นอกจากนี้เขายังเป็นผู้บุกเบิกแนวความคิดเรื่องเงินตราในทางเศรษฐศาสตร์จึงแยกออกจากแนวความคิดทางศาสนาที่ควบคุมแนวความคิดอื่น ๆ ทั้งหมด

ต้นกำเนิดของทฤษฎีปริมาณเงินตรา

ต้นกำเนิดทฤษฎีปริมาณเงินตราเกิดขึ้นในศตวรรษที่ 16 เป็นแนวความคิดที่มีความสำคัญอย่างมากต่อวิชาเศรษฐศาสตร์ ทฤษฎีนี้วิเคราะห์ถึงอุปสงค์และอุปทานของเงิน ราคากำหนดขึ้นจากอุปสงค์และอุปทานของเงิน ถ้าอุปสงค์ของเงินอยู่คงที่และอุปทานของเงินเพิ่มขึ้นราคาจะสูงขึ้น

แนวความคิดใหม่ที่เกิดขึ้นนี้สืบเนื่องมาจากในยุคกลางนั้นปริมาณของเงินไม่มีเพียงพอทำให้สภาวะเศรษฐกิจไม่ขยายตัว แต่ต่อมการค้นพบทองคำในสเปนทำให้โลหะมีค่ามีปริมาณเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมากทำให้ราคาสินค้าสูงขึ้น นักคิดในสมัยนั้นพยายามที่จะอธิบายว่าการที่ราคาสินค้าสูงขึ้นนี้เนื่องจากการลดโลหะมีค่าที่ใช้ทำเงิน แต่คำอธิบายนี้ไม่สมเหตุผลผลทำให้เกิดการหาคำอธิบายใหม่ขึ้น แนวความคิดที่เกิดขึ้นใหม่นี้เกิดขึ้นจากนักดาราศาสตร์ชื่อ Copernicus ซึ่งพยายามจะอธิบายถึงลักษณะของเงินตราที่ดี ในข้อเขียนของเขาตอนหนึ่งได้กล่าวว่า “ค่าของเงินจะตกต่ำลงเมื่อปริมาณของเงินมีมากขึ้น” เขาพยายามที่จะอธิบายว่ามูลค่าของเงินลดลง เมื่อเงินมีปริมาณมากขึ้น เขามองแต่เฉพาะมูลค่าของเงินมากกว่าที่จะเป็น

มูลค่าของสินค้าอื่น ๆ Jean Bodin (1530-1596) Bodin เป็นผู้ที่ได้รับการยกย่องว่าเป็นผู้ค้นพบทฤษฎีเงินตราเขาได้กล่าวถึงสาเหตุที่ทำให้ราคาสินค้าสูงขึ้น 5 ประการ คือ

1. ปริมาณของเงินและทองมีมาก
2. การผูกขาด
3. ความหายากของสินค้าเนื่องจากการส่งออกมากเกินไปและการสูญเปล่า
4. การใช้จ่ายอย่างฟุ่มเฟือยของเขาผู้มั่งคั่ง
5. การลดค่าของเงิน

Bodin ได้ยกกรณีของการไหลของโลหะมีค่าจากสเปนเข้ามาอธิบายถึงการเพิ่มขึ้นของราคา การผูกขาดทำให้ราคาสูงขึ้นเนื่องจากผู้ขายเป็นผู้กำหนดราคา นอกจากนี้ราคาจะสูงขึ้นได้เนื่องจากส่งสินค้าออกมาทำให้ปริมาณของเงินไหลเข้ามาในประเทศมากขึ้น การใช้จ่ายอย่างฟุ่มเฟือยทำให้ราคาสูงขึ้นเนื่องจากเหตุผลทางจิตวิทยาที่แสดงออกถึงความภาคภูมิใจ โอ้อวดทำให้ซื้อของในราคาที่สูงกว่ามูลค่าของมัน แต่เมื่อการเอาตามอย่างเกิดขึ้นราคาสินค้าจะตกลงในกรณีการลดค่าของเงินนั้น Bodin ได้แนะนำให้ประเทศทำการตกลงกันเพื่อที่จะกำจัดการลดค่าของเงินแข่งกัน

พานิชนิยม

พวกพานิชนิยมเชื่อว่าเงินตรามีความสำคัญต่อเศรษฐกิจ ถ้าปริมาณของเงินที่ใช้หมุนเวียนอยู่ในประเทศเพิ่มมากขึ้นจะทำให้มีการขยายตัวทางการค้าและการอุตสาหกรรม ส่วนมูลค่าของเงินนั้นกำหนดขึ้นโดยกฎหมาย แต่มูลค่าของเงินจะเปลี่ยนแปลงไปตามอุปทานของเงิน William Petty (1623-1687) ความคิดของ Petty ในเรื่องเงินตรานั้นอาจจะแยกออกให้เห็นเป็นข้อ ๆ คือ

1. Petty เข้าใจถึงความแตกต่างระหว่างเงินกับทุน
2. เขาเป็นคนแรกที่คำนึงถึงอัตราการหมุนเวียนของเงินในเศรษฐกิจเขาชี้ให้เห็นว่าการที่เงินหนึ่งเหรียญเปลี่ยนมือไปหลาย ๆ ครั้ง ควรจะนับเป็นหลายเหรียญ
3. เขาก็เหมือนกับพวกพานิชนิยมโดยทั่ว ๆ ไปซึ่งมองเห็นว่าเงินเป็นตัวกระตุ้นที่ทำให้การค้าคึกคัก
4. เขาเข้าใจถึงการปรับตัวโดยอัตโนมัติของเงิน ดังนั้น เขาจึงเห็นว่าการส่งเงินตราออกนอกประเทศมาก ๆ ไม่เป็นผลเสียหาย

5. Petty ได้วิเคราะห์ถึงผลเสียของการลดค่าของเงินต่อจาก Oresme เขาเห็นว่า การลดโลหะมีค่าที่ใช้ทำเงินลงนั้นจะทำให้ราคาสินค้าสูงขึ้นและภาวะจะตกอยู่กับผู้มีรายได้น้อย

John Locke (1632-1704)

Locke ได้พัฒนาความคิดถึงสาเหตุที่ทำให้ระดับราคาของสินค้าเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้น เขาได้ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของคุณค่าของปริมาณของการแลกเปลี่ยนสินค้า (Volume of trade) ที่มีอยู่ในเศรษฐกิจ เขากล่าวว่าราคาของสินค้าเปลี่ยนแปลงไปไม่ใช่จากการเปลี่ยนแปลงของปริมาณเงินและอัตราการหมุนเวียนเท่านั้น แต่ยังเนื่องมาจากปริมาณของการแลกเปลี่ยนอีกด้วย ความคิดของเขาชี้ให้ Fisher ที่กล่าวถึงทฤษฎีปริมาณเงินตราในอีกสองร้อยปีต่อมา

John Law (1671-1729)

แนวความคิดในเรื่องเงินตราของ Law เป็นสิ่งสำคัญที่สอนให้นักเศรษฐศาสตร์รุ่นหลัง ๆ เข้าใจในเรื่องเงินตรามากขึ้น ในกรณีแรกเขาแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนถึงประโยชน์ของการใช้เงินกระดาษ และในกรณีที่สอง ความล้มเหลวของการแก้ปัญหาเงินตราในฝรั่งเศส สอนให้นักเศรษฐศาสตร์รุ่นหลัง ๆ เข้าใจได้ชัดเจนว่าเงินกับความมั่งคั่ง และหนี้สินกับทุน ไม่ใช่สิ่งเดียวกัน

Law ได้ให้เหตุผลหลายประการที่แสดงให้เห็นถึงประโยชน์ของเงินกระดาษนั้นดีกว่าการใช้เงินเหรียญ

1. เขาเห็นว่าต้นทุนในการผลิตเงินเหรียญนั้นแพงกว่าเงินกระดาษ
2. เงินเหรียญนั้นอาจจะถูกหลอมนำไปใช้ในกิจการอื่น ๆ แต่เงินกระดาษนั้นไม่มีประโยชน์ที่จะนำไปใช้ในการผลิตอื่น ๆ
3. การขนส่งเงินเหรียญทำได้ยากและเสียค่าใช้จ่ายสูงกว่าเงินกระดาษ
4. มูลค่าของเงินเหรียญนั้นมีค่าไม่คงที่ ทั้งนี้เนื่องจากมูลค่าของโลหะมีค่าที่ใช้ทำเงินนั้นเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ ส่วนเงินกระดาษที่มีที่ดินหนุนหลังนั้นค่าจะคงที่เสมอ

Law ได้ให้ความคิดของเขาต่อไปว่า ปริมาณของเงินที่หมุนเวียนอยู่ในเศรษฐกิจ ถ้าเพิ่มขึ้นมากจะให้อัตราดอกเบี้ยต่ำลง และถ้าการกักเงินนั้นเป็นการกักเงินเพื่อการผลิตมากกว่าการบริโภคจะทำให้มีการขยายการผลิตมากขึ้น และก่อให้เกิดความเฟื่องฟู Law ไม่ได้คิดเลยว่าทฤษฎีของเขาจะก่อให้เกิดสภาวะเงินเฟ้อขึ้น ประชาชนจะไม่ยอมเก็บเงินเอาไว้และเงินก็จะไม่มีความหมายอีกต่อไป

Cantillon

Cantillon ได้นำเอาความคิดเรื่องราคาธรรมชาติและราคาตลาดของสินค้าต่าง ๆ เข้ามาใช้ในทฤษฎีเงินตรา เขาชี้ให้เห็นว่ามูลค่าธรรมชาติของเงินนั้นเหมือนกันกับสินค้าอื่น ๆ คือกำหนดได้จากที่ดิน และแรงงานที่ใช้ในการผลิตมัน ส่วนมูลค่าตลาดนั้นก็ผันแปรได้เหมือนกับสินค้าอื่น ๆ ในการคำนวณหาปริมาณเงินตรานั้น Cantillon เห็นด้วยกับความคิดของ Petty กับ Locke ถึงความสำคัญของอัตราการหมุนเวียนของเงิน แต่ Cantillon พิจารณาถึงอัตราการหมุนเวียนของเงินในลักษณะที่แตกต่างกันออกไป เขาเห็นว่าปริมาณเงินตราเปลี่ยนแปลงไปในลักษณะตรงกันข้ามกับอัตราการหมุนเวียนของเงิน

Cantillon ยังให้ข้อสังเกตอีกว่าการขยายตัวของปริมาณเงินตรานั้นจะมีผลกระทบต่อราคาไม่เท่ากัน เช่น สินค้าที่ต้องเสียภาษีเข้าจะมีราคาสูงกว่าสินค้าที่ไม่เสียภาษี ดังนั้นเมื่อรายได้เพิ่มขึ้นจะไม่ทำให้ค่าใช้จ่ายในการบริโภคเพิ่มขึ้นเท่า ๆ กัน

Physiocrats

แนวความคิดของพวกฟิซิโอแครตส์ ในเรื่องเงินตรานั้นแสดงถึงแนวโน้มของความคิดที่จะสืบทอดถึงพวกคลาสสิก พวกฟิซิโอแครตส์คำนึงถึงความสำคัญของเงินที่ทำหน้าที่เป็นสื่อกลางของการแลกเปลี่ยน ต่อความคิดส่วนมากของพวกเขาสนใจแต่เรื่องการไหลของสินค้าในเศรษฐกิจมากกว่าการไหลของเงินอย่างพวกฟานิชนิยม ดังนั้นแนวความคิดของพวกฟิซิโอแครตส์ในเรื่องเงินตราจึงมีไม่มากและขาดความสำคัญลง นักเศรษฐศาสตร์ของกลุ่มนี้มีแนวความคิดเรื่องเงินตราพอที่จะกล่าวถึงได้คือ Queney และ Turgot

Queney ความคิดของ Queney อาจจะกล่าวได้ย่อ ๆ คือ

1. เนื่องจากการกระทำการค้าระหว่างประเทศไม่ใช่เพื่อการสะสมโลหะมีค่า ดังนั้นการกีดกัน การไหลของเงินออกนอกประเทศจึงเป็นการกระทำที่ไม่สมควร
2. เงินในตัวของมันเองไม่ใช่ความมั่งคั่ง ดังนั้นเป็นการผิดที่คิดว่าความมั่งคั่งของชาติขึ้นอยู่กับโลหะมีค่า

Turgot Turgot คิดว่าสินค้าอะไรก็ได้ที่จะสามารถทำหน้าที่เป็นเงินได้ ถ้าสินค้านั้นมีคุณสมบัติที่เป็นตัววัดมูลค่าได้และสามารถเป็นตัวแทนของสินค้าอื่น ๆ ได้ เขามองเห็นเงินเป็นสินค้าชนิดหนึ่งและไม่ยอมรับว่ามีเงินตราชนิดที่ไม่มีมูลค่าแท้จริง (เช่น เงินกระดาษ) เขาได้วิเคราะห์ถึงคุณสมบัติของเงินเหรียญทองซึ่งเหมาะที่จะรับเป็นมาตรฐานของมูลค่า นอกจากนี้

เขายังเห็นถึงความสำคัญของเงินที่ช่วยให้ความสะดวกรสบายในสังคมที่มีการแบ่งงานกันทำ แต่ Turgot มองไม่เห็นอย่างชัดแจ้งถึงความแตกต่างของหน้าที่ของเงินที่ทำหน้าที่เป็นตัวกลาง การแลกเปลี่ยนและการให้ยืมเงินเพื่อเอาดอกเบี้ย Turgot เห็นว่าเป็นการโง่มากที่คิดว่าถ้า ปริมาณของเงินมีมากจะทำให้อัตราดอกเบี้ยต่ำลง

Classical School

Adam Smith ได้แสดงให้เห็นถึงการพัฒนาของความต้องการในการใช้เงินเป็น สื่อกกลางของการแลกเปลี่ยนในสังคมที่มีการแบ่งงานกันทำอย่างกว้างขวาง เขายังชี้ให้เห็นถึง ข้อเสียของการใช้เงินเหรียญเนื่องจากการเปลี่ยนแปลงของน้ำหนักของโลหะมีค่าและ การตรวจสอบคุณภาพของโลหะมีค่าที่ใช้ทำเงิน เขาแนะนำให้มีการประทับตราเงินเหรียญเพื่อ ให้ทราบถึงน้ำหนักและป้องกันการปลอมเหรียญเงิน โดยทั่วไปแล้ว Smith สนับสนุนให้ใช้เงิน เหรียญหรือเงินที่มีสินค้าบางชนิดหนุนหลังอยู่ สำหรับสมิธนั้นเงินกระดาษนำมาใช้ก็เพื่อ ความสะดวกรสบายและค่าใช้จ่ายในการผลิตถูก แต่การนำมาใช้นั้นจะต้องได้รับความเชื่อถือ จากประชาชนด้วย เขากล่าวว่า ถ้าเงินกระดาษให้ความเชื่อมั่นกับประชาชนว่าสามารถแลกเปลี่ยนเป็นโลหะเงินหรือทองได้เงินกระดาษก็สามารถนำมาใช้แทนเงินเหรียญได้

Smith ยอมรับว่าหน้าที่สำคัญของเงินคือเป็นตัวกลางของการแลกเปลี่ยนและเป็นตัววัด มูลค่า แต่เขาไม่ได้กล่าวถึงหน้าที่ของเงินซึ่งเป็นที่สะสมมูลค่าเหมือนอย่างพวกพานิชนิยม เขาปฏิเสธว่าเงินคือความมั่งคั่ง เขากล่าวว่า “ค่าใช้จ่ายที่จะต้องเสียไปจากการได้มาซึ่งทองคำ และเงินที่ไม่จำเป็นนั้นคือการลดลงซึ่งความมั่งคั่งเพื่อการบริโภค เช่น อาหาร เครื่องนุ่งห่ม และที่อยู่อาศัย”

Ricardo

Ricardo เหมือนกับนักเศรษฐศาสตร์สมัยคลาสสิกซึ่งเห็นว่าเงินคือสินค้าชนิดหนึ่งซึ่ง ทำหน้าที่เป็นตัววัดมูลค่าและเป็นสื่อกลางของการแลกเปลี่ยน Ricardo เป็นผู้ที่ยินยอมให้ใช้เงิน เหรียญเป็นสื่อกลางของการแลกเปลี่ยน เขาได้แยกให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างมูลค่า ธรรมชาติของเงินและมูลค่าของเงินในระยะสั้น (Short-run value) เขาอธิบายว่ามูลค่าธรรมชาติ ของเงินนั้นเกิดขึ้นจากต้นทุนการผลิตหรือต้นทุนในการได้โลหะมีค่านั้นมา ส่วนมูลค่าในระยะ สั้นนั้นเกิดขึ้นจากอุปสงค์และอุปทานเมื่อกล่าวถึงทฤษฎีปริมาณเงินตรา เขาเห็นว่าการเพิ่ม ขึ้นของเงินนั้นเป็นสาเหตุที่ทำให้อำนาจซื้อของเงินนั้นลดลงเป็นสัดส่วนกัน

Neo-Classical School

การพัฒนาแนวความคิดในเรื่องเงินตราในสมัยนี้อาจแยกให้เห็นได้คือ

1. แนวความคิดในเรื่องเงินตราในสมัยก่อนจนถึงสงครามโลกครั้งที่ 1 มักจะรวมอยู่ในทฤษฎีดุลยภาพของเศรษฐกิจมากกว่าที่จะแยกออกวิเคราะห์เป็นทฤษฎีเงินตรา หลังจากสงครามโลกครั้งที่ 1 แนวความคิดในเรื่องเงินตราได้แยกออกมาจากทฤษฎีดุลยภาพ

2. นักเศรษฐศาสตร์ในสมัยนี้ได้แยกให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างเงินตรากับสินเชื่อได้ชัดเจนขึ้น เงินตราหมายถึงเงินกระดาษที่ธนาคารกลางพิมพ์ขึ้นรวมทั้งเหรียญด้วย ส่วนสินเชื่อนั้นประกอบด้วยเงินที่เกิดจากการกู้ยืม นอกจากนี้นักเศรษฐศาสตร์ได้พัฒนาทฤษฎีเงินตราซึ่งเห็นว่าเงินตรานั้นมีหน้าที่ 4 ประการคือ เป็นตัววัดมูลค่า เป็นสื่อกลางของการแลกเปลี่ยน เป็นที่เก็บมูลค่า และเป็นมาตรฐานของการชำระเงินในอนาคต

3. แนวความคิดในเรื่อง Neutral money ได้เกิดขึ้นทั้งนี้เนื่องจากเงินนั้นมีอิทธิพลต่อเศรษฐกิจ ดังนั้นจึงต้องกำหนดข้อสมมติบางประการ ที่ทำให้เงินไม่มีผลต่อเศรษฐกิจ Neutral money คือเงินที่ไม่มีผลกระทบกระเทือนต่อขบวนการแลกเปลี่ยน

4. ในประเทศเยอรมันได้มีแนวความคิดว่ามูลค่าของเงินนั้นรัฐเป็นผู้กำหนดขึ้น ผู้ที่มีความเห็นแนวนี้คือ Georg Friedrich Knapp เขาเห็นว่าเงินเกิดขึ้นโดยกฎหมาย และถ้ารัฐรับรองว่ามันใช้เป็นสื่อกลางการแลกเปลี่ยนได้ มูลค่าของมันก็จะถูกกำหนดขึ้น

5. เนื่องจากมีการศึกษาถึงสมการการแลกเปลี่ยนกันมากขึ้นจึงเกิดมีการโต้แย้งและสนับสนุนทฤษฎีปริมาณเงินตรามากขึ้น ระดับราคา (P) ของสินค้ามีความสัมพันธ์กับปริมาณเงินตรา (M) อัตราการหมุนเวียนของเงิน (V) และปริมาณการค้า (T) เป็นที่ยอมรับกันมากขึ้น ซึ่งอาจจะเขียนเป็นรูปสมการได้ว่า $MV = PT$ นักเศรษฐศาสตร์ที่ศึกษาเกี่ยวกับทฤษฎีปริมาณเงินตราอย่างจริงจัง เช่น Irving Fisher ได้นำเอาแนวความคิดเกี่ยวกับเงินที่ฝากอยู่ในธนาคาร (M) และอัตราการหมุนเวียนของเงินในธนาคาร (V) เข้ามาร่วมพิจารณาด้วยทั้งนั้นสมการของ Fisher จึงเป็น

$$P = \frac{MV + \dot{M}V}{T}$$

6. การศึกษาเรื่องมูลค่าของเงินในช่วงเวลานี้ได้มีแนวความคิดใหม่ ๆ ซึ่งมีความสำคัญคือ Cash-balance approach กับ income approach ในกรณีแรกเริ่มจากพฤติกรรมของมนุษย์

ที่เก็บเงินส่วนหนึ่งของเขาไว้ เป็นเงินสดเพื่อไว้ใช้จ่าย Marshall เป็นผู้สนับสนุนแนวความคิดนี้เขาได้ให้สมการไว้ว่า $M = kY$ โดยให้ M เป็นปริมาณของเงิน ให้ Y เป็นรายได้ และ k เป็นส่วนที่ซึ่งคนจะเก็บเงินส่วนหนึ่งของเขาไว้เป็นเงินสด ทฤษฎีของ Marshall ไม่ค่อยแตกต่างจากทฤษฎีของ Fisher มากนัก แต่ว่า k ของ Marshall นั้นเป็นอัตราส่วนกลับของ v เช่น ถ้าคนต้องการถือเงินไว้เท่ากับ รายได้ 2 เดือน $k = \frac{1}{6}$ และ v จะเท่ากับ 6

แนวความคิดในเรื่อง Income approach นั้น Tooke เป็นนักเศรษฐศาสตร์คนแรก ที่กล่าวถึงแนวความคิดนี้ในกลางศตวรรษที่ 19 ซึ่งต่อมานักเศรษฐศาสตร์จากหลาย ๆ ประเทศเช่น Wieser กับ Schumpeter ในออสเตรีย Wager ในเยอรมัน Wicksell ในสวีเดนรวมทั้ง Keynes ในอังกฤษได้ยอมรับแนวความคิดนี้ นักเศรษฐศาสตร์เหล่านี้มองว่ารายได้และค่าใช้จ่ายเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้ราคาเปลี่ยนแปลงไป แนวความคิดนี้ได้รับการพัฒนาอย่างกว้างขวางเมื่อ Keynes เขียน General theory ในปี 1930